

10è aniversari de TEXT

Hotel Hilton

Hi ha un conte publicat per La Galera amb el títol “Avui faig sis anys”, escrit per Maria Antònia Savall. La nena protagonista del conte va preguntant a tothom si els sis anys que acaba de fer són molts o són pocs. Sovint, la resposta que li donen els adults és: depèn. La nena s’adona que per comptar els seus anys ja no en té prou amb els dits d’una mà, i això, sens dubte, alguna cosa vol dir, aquest fet marca un abans i un després. Ningú, però, li resol la qüestió. Fa deu anys que Enciclopèdia Catalana va publicar els primers llibres de TEXT, certament. Nosaltres necessitem els dits de les dues mans per a comptar els anys que hem fet. I com la nena del conte, a vegades em pregunto si els anys que tenim són molts o són pocs. De fet, en fa onze que es va posar en marxa l’obra d’aquesta iniciativa editorial. La primera persona que vaig conèixer d’Enciclopèdia Catalana va ser el senyor Jesús Giralte. Ens havíem parlat per telèfon i el primer dia que ens vam veure va ser a la cantonada Rosselló/Passeig de Gràcia. Vam quedar que ens reconeixeríem perquè ell portaria a la mà un llibre carbassa de la col·lecció A tot vent de Proa. Unes setmanes més tard, concretament l’endemà del Sant Jordi de 1991, va ser el meu primer dia de feina a la casa. Vaig ocupar un despatx buit a la tercera planta, que aleshores encara no era la planta jove, tal com, fent broma, en dèiem alguns temps més tard; bàsicament era una planta força buida. Ara, ni la planta és força buida ni potser és tan jove com aleshores. Recordo que a l’estat d’ànim intranquil propi del primer dia en una nova feina, s’hi ajuntava, a més, el neguit per l’inici d’un negoci nou. Jo era nou a la casa, però la casa era nova en l’activitat editorial que ens proposàvem dur a terme. Em vaig trobar, a més, amb una taula pelada, terriblement espartana, que no es pot dir que fos, ni de bon tros, l’últim model en la línia de mobiliari d’oficina; i sobre la taula, un telèfon gris sense tecles, vull dir que era d’aquells que encara tenien el dial circular. En aquells moments suposo que era inevitable que et passessin pel cap pensaments com ara: “Vols dir que t’ho has pensat bé? Sort que la Maria Miró, que és tota una institució a Enciclopèdia i un bon exemple d’allò que se’n diu autèntic capital humà, em va acompanyar de seguida i em va facilitar fulls de paper, un bolígraf, un llapis i altres elements d’oficina. Aquest va ser, en el meu cas, el veritable tret de sortida. Des d’aquell dia, n’han passat moltes, de coses; entre elles, algunes de molt doloroses, com ara la mort sobtada del cap comercial Pere Castillo, a qui des d’aquí volem tenir ara en record; de coses, n’han passat suficients com per omplir amb intensitat deu anys de vida laboral. I hem omplert també moltes més taules, molt més actuals, per cert, que la que vaig tenir als inicis; i les hem omplert de material d’oficina, de paperassa, de llibres i d’ordinadors, aquestes màquines fantàstiques que quan s’ho proposen fan parlar molt i que envelleixen amb molta més rapidesa que les persones, que Déu n’hi do. Podem dir, doncs, que han estat deu anys d’una aventura apassionada i apassionant. I dir això no vol ser cap retòrica. Deixeu-me que us expliqui, si no, un antic episodi a tall d’exemple d’aquest pòsit d’apassionament a què faig referència. Durant el primer any de ser a Enciclopèdia, el Xavier Carrasco i jo vam fer un viatge de feina a Sant Sebastià. Havíem de contactar amb uns editors de llibres escolars del País Basc per veure si era possible establir alguna mena de col·laboració. Vam viatjar de nit, amb tren, en una cabina. I abans d’estirar-nos a les lliteres, ens preguntàvem com ens anirien les coses en el

futur. “T’imagines que d’aquí a uns mesos tenim publicats ja els primers llibres”?, dèiem. I fins aquí la imaginació encara hi arribava. Però, tot seguit, ens preguntàvem també: I t’imagines que, a més, els llibres que fem es venen? Vull dir, t’imagines que hi ha gent que els compra? I aquí la dosi d’imaginació havia de ser molt més alta. Però érem força joves i se’ns obria tot un horitzó al davant. Ens sentíem realment engrescats i compromesos amb la tasca que ens proposàvem. Amb el Xavier Carrasco i la Laura Espot havíem format una mena de tricicle editorial, un triumvirat, com va dir un dia un autor de ciències socials. Quan transitàvem l’àmbit del disseny gràfic i de la maquetació, el tricicle es movia de la mà de la Carme Solé. En aquells moments, fa més de deu anys, parafrasejant el poeta Martí i Pol, podíem dir “que tot està per fer, que tot és possible”. Ara, fa goig veure aquí tantes persones implicades en la bona marxa de TEXT. Crec, sincerament, que tenim un *dream team* a l’àrea comercial i un *dream team* a l’àrea d’edicions, i aspirem, per tant, -i disculpeu la meua vena futbolística- a jugar cada any la Champions Ligue.

Sabem, sabeu, no obstant, que contínuament passem examen; que, com deien a la vella escola, no ens podem adormir entre els llorers. Haurem de continuar defensant la nostra presència entre la comunitat educativa. Ara bé, queda clar “que ja hi som”, i “hi som bé”. I aquest fet és molt important. Hem aconseguit de ser-hi contradient els pronòstics de veus autoritzades i possiblement els mals auguris o els desitjos de la competència. I hi som, a més, amb una personalitat ben marcada que ens singularitza. Perquè més enllà del legítim i obligat desig de fer diners que ha de tenir tota empresa, l’entrada d’Enciclopèdia Catalana a l’àmbit editorial educatiu tenia, com totes les activitats de la casa, un propòsit de servei al país, una clara voluntat de configurar una oferta educativa des d’uns plantejaments de complicitat amb la renovació pedagògica i amb el fet nacional.

Vull agrair, finalment, al Patronat de la Fundació Enciclopèdia Catalana, en especial, al seu president senyor Raimon Carrasco, i també al director general senyor Benet Llebaria, la confiança que van dipositar en les nostres persones i en el nostre projecte. I vull felicitar-vos a tots vosaltres per ser avui aquí, vull felicitar a totes i cada una de les persones de Promotext, a totes i cada una de les persones de l’equip d’edicions i a totes i cada una de les persones de l’àmbit de l’administració econòmica –i perdoneu que no en digui els noms per no allargar-me massa- per haver contribuït a fer créixer TEXT i per haver donat resposta a la segona pregunta que ens fèiem fa més de deu anys camí de Sant Sebastià. No tot queda respost, però. Em miro els dits de les dues mans ben obertes i encara em demano: deu anys, són molts o són pocs?

Xavier Blanch
18 d'octubre de 2002